

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság (Węgry) w dniu 28 lipca 2014 r. – Herrenknecht przeciwko Hév-Sugár

(Sprawa C-366/14)

(2014/C 351/07)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Herrenknecht AG

Strona pozwana: Hév-Sugár Kft.

Pytania prejudycjalne

- 1) Jak należy interpretować art. 23 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 44/2001/WE ⁽¹⁾ w kwestii, jaki sąd posiada jurysdykcję wyłączną, gdy prowadzące spór strony umowy wskazały w ogólnych warunkach ich umowy kilka różnych sądów właściwych do rozstrzygnięcia sporów wynikających ze wspomnianej umowy: czy strona powodowa może swobodnie dokonać wyboru między wskazanymi sądami, których jurysdykcja jest wyłączna, a tymi, których jurysdykcja jest fakultatywna, i czy można z tego wywieść, że sąd rozpatrujący niniejszy spór posiada jurysdykcję wyłączną?
- 2) Jak należy interpretować art. 3 ust. 1 konwencji rzymskiej ⁽²⁾ w odniesieniu do następującej kwestii: przepisy materialne którego prawa krajowego są właściwe przy badaniu umowy, jeżeli strony umowy wskazały w ogólnych warunkach ich umowy jako prawo właściwe dla tej umowy prawo krajowe kilku państw członkowskich?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).

⁽²⁾ 80/934/EWG: Konwencja o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwarta do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku (Dz.U. 1980, L 266, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydane w dniu 22 maja 2014 r. w sprawie T-95/13 Walcher Meßtechnik GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 4 sierpnia 2014 r. przez Walcher Meßtechnik GmbH

(Sprawa C-374/14 P)

(2014/C 351/08)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Walcher Meßtechnik GmbH (przedstawiciel: adwokat S. Walter)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku szóstej izby Sądu Unii Europejskiej z dnia 22 maja 2014 r. w sprawie T-95/13 oraz stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 13 grudnia 2012 r. w dotyczącej postępowania odwoławczego sprawie R 1779/2012-1;

- ewentualnie: uchylene wyroku szóstej izby Sądu Unii Europejskiej z dnia 22 maja 2014 r. w sprawie T-95/13 oraz przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty, przy czym pierwszy zarzut składa się z trzech części:

1. Zarzut pierwszy

Zaskarżony wyrok narusza z trzech powodów art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾:

- Dokonujące oceny zdolności rejestracyjnej oznaczenia decydujące znaczenie należy przyznać brzmieniu [oznaczenia] towaru, względnie usługi, dla których oznaczenie ma zostać zarejestrowane. W postępowaniu przed Sądem nie miało to miejsca. Zamiast tego Sąd nadał decydujące znaczenie stronom internetowym wnoszącego odwołanie oraz spisowi towarów objętych amerykańskim znakiem towarowym, które nie stanowiły przedmiotu sporu.
- Nawet z punktu widzenia znaczenia przypisanego przez Sąd słowu „HIPERDRIVE”, oznaczenie „HIPERDRIVE” opisuje jedynie jedną z cech napędu. Rzekomy opis napędu wbudowanego do towaru, dla którego oznaczenie to miało zostać zarejestrowane, nie dokonuje jednak opisu żadnych istotnych cech samego towaru. W związku z tym Sąd błędnie zastosował obowiązujące w tym zakresie kryteria sformułowane w najnowszym orzecznictwie (zob. wyrok Sądu z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie T-625/11 BSH przeciwko OHIM [ecoDoor] ⁽²⁾ oraz wyrok Trybunału z dnia 10 lipca 2014 r. w sprawie C-126/13 P BSH przeciwko OHIM ⁽³⁾, pkt 27).
- Błędne przyjęcie przez Sąd, że [słowo] „HIPER” należy potraktować tak samo jak „hyper”, mimo iż pojęcia te nie są używane jako swoje synonimy, jest oparta na błędnym założeniu, zgodnie z którym „HIPER” jak i „hyper” są w języku angielskim wymawiane w ten sam sposób. To błędne założenie nie zostało przez Sąd ani udowodnione, ani uzasadnione, mimo licznych przeczących temu przykładów przedstawionych przez wnoszącego odwołanie. Kwestia sprzeczności, względnie niedostateczności uzasadnienia wyroku Sądu stanowi – zgodnie z orzecznictwem – kwestię prawną.

2. Zarzut drugi:

- Zaskarżony wyrok narusza ogólne zasady prawa Unii, mianowicie zasadę równego traktowania oraz zakaz wydawania arbitralnych rozstrzygnięć. Istnieje jednoznaczna praktyka OHIM, polegająca na nietraktowaniu na etapie zgłoszenia elementów „HIPER” i „hyper” jako identycznych. Praktyka ta istniała przed zgłoszeniem spornego oznaczenia i istnieje również po tym, jak zgłoszenia tego dokonano. Niniejszy przypadek jest nieco odmienny od przypadków, w których zgłaszający powołują się jedynie na wcześniejsze zgłoszenia. Okoliczność, iż po zakwestionowaniu spornych zgłoszeń znaki towarowe „HIPER” nie były już kwestionowane przez OHIM, pokazuje, że zakwestionowanie spornego zgłoszenia znaku towarowego wyraźnie narusza zasadę równego traktowania oraz zakaz wydawania arbitralnych rozstrzygnięć.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz.U. L 78, s.1.

⁽²⁾ ECLI:EU:T:2013:14

⁽³⁾ ECLI:EU:C:2014:2065

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia)
w dniu 7 sierpnia 2014 r. – C przeciwko M**

(Sprawa C-376/14)

(2014/C 351/09)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court.